

[Viggo Starcke.]

ikke havde det. (*Indenrigs- og boligministeren* [Aksel Møller]: England havde Kanalen!). England havde Kanalen, men Norge havde Skagerak. (*Indenrigs- og boligministeren* [Aksel Møller]: Men det havde ingen soldater!). Her er der tale om militærtjeneste udenfor landets grænser, noget der ikke er forudsat i grundlovens § 88, og som det måske er tvivlsomt om grundlovens § 88 dækker.

Af det ærede medlem hr. Johs. Christiansens dunkle ord måtte jeg få det indtryk, at han i virkeligheden var ganske enig med retsforbundet i det, som vi kræver i vor dagsorden, men alligevel ville luske udenom og ikke tage konsekvensen og stemme for det, men så drejede han alligevel en omgang til og begærede, at de, der ikke ønsker at være soldater udenfor landet, skal være fritaget, hvilket reelt er det samme. Jeg vil derfor gerne spørge det ærede medlem hr. Johs. Christiansen: Hvordan er de radikales stilling egentlig til det frivillige værn? Det har ikke været skjult for ham, at vor stilling altid har været den, at vi ønskede at bygge på frihed. Vi mener, at vi må vende vor skulder mod den lukkede dør, indtil den giver efter og vi får lukket op for den frihed, som vi netop ønsker at bygge på, fordi det er friheden, demokratiet, vi forsvare.

Alfred Jensen: Jeg fik ikke, da vi havde den lille debat på korte bemærkninger om sanktioner overfor Kina, noget svar fra ministeren på mit spørgsmål, men intet svar er jo også et svar, og jeg tager derfor manglende tale som udtryk for, at ministeren erkender, at sanktioner overfor Kina uvægerligt vil føre til krig.

Dernæst vil jeg gerne henvende mig til forsvarsministeren og de forskellige ordførere, som har knyttet bemærkninger til det, jeg har sagt.

Forsvarsministeren er jo ikke videre original. Han forklarer hver gang, jeg har talt, at den tale har han hørt før. Det gælder i hvert fald ikke min tale i dag, og det gælder forøvrigt heller ikke ved andre lejligheder. De problemer, jeg har omtalt, har ikke været nævnt af mig før. Jeg nævnte Yalta-aftalen, jeg nævnte regeringserklæringen af 31. januar 1947, jeg omtalte det danske mindretal i Sydslesvig og dets protest mod Tysklands genoprustning. Jeg hørte ikke ministeren knytte nogen som helst kommentarer hertil. I stedet for slyngede han, som han har for vane, en injurie ud. Denne gang gik den ud på, at mine synspunkter ikke var

udtryk for noget politisk, men af patologisk art. Jeg ved ikke, om ministeren er klar over, at denne argumentation, sådanne udtryk, findes i Goebbels rustkammer. Hvis ministeren ikke er klar derover, ved han det altså nu. Vi andre ved det, fordi vi har fået sådanne udtryk stukket i snuden så ofte, men det er besynderligt, at ministeren netop henter hele sin argumentation for sin politik hos de tyske nazister, og jeg synes, det maner ikke alene ministeren, men også andre til eftertanke. Det er dog besynderligt, at man skal hente hele sin argumentation det pågældende sted.

Ministeren sagde noget om, at jeg forsøgte at udlægge bemærkningerne til forslaget på min egen måde. Jeg har sagt, at jeg synes ikke, bemærkningerne er så klare, som de burde være, og jeg fatter ikke, at jeg skulle have gjort mig skyldig i misforståelser, når jeg siger, at de styrker, der stilles til den øverstkommanderendes rådighed, kan anvendes udenfor landets grænser. Jeg sagde, at disse styrker ville komme i samme situation som Frikorps Danmark og Regiment Nordland, der stod under en fremmed overkommando og kunne komme til at kæmpe mod folk og nationer, der var vore sande venner. Hvis jeg ikke har forstået det rigtigt, vil jeg gerne spørge ministeren, hvorledes tredje afsnit i anden spalte skal forstås. Der står:

„I krigstid skal han“ — d. v. s. den øverstkommanderende — „have en øverstkommanderendes fulde beføjelser, dog begrænset til operationer og uddannelse.“

Vil det sige, at danske styrker ikke må gå længere end til Skelbækken og ikke må sendes længere øst på end til Øresund? Hvis ikke det er tilfældet, er det jo ensbetydende med, at danske styrker kommanderes ud over landets grænser, og så har jeg ret i det, jeg har sagt.

Ministeren talte om, at det var rart at se et fredsinitiativ, fredsduer eller bare dueunger fra et fredsdueslag østpå; jeg forstod, det var Sovjetunionen, han talte om. Det forekommer mig, at den, som ikke er døv og blind, må have set initiativ nok fra den side, alle forslagene i De Forenede Nationer om nedrustning, om afspænding, om forhandling, om ordning af Tysklands og Japans forhold. Det må dog vist være tilstrækkeligt. Jeg skal ikke unnlade i denne bestemte situation også at nævne, at generalissimus Stalin i sommer på forespørgsel fra Nehru erklærede, at han mente, man kunne og burde sætte ind på en fredelig løsning af konflikten i Korea. Det forekommer mig, at det var et initiativ, som man havde og